

[Aksel Larsen.]

er der gået 2 måneder, siger han, og nu duer vore kalkulationer og beregninger fra august ikke mere, for i løbet af disse to måneder er situationen på afgørende vis forværret. Jeg kan ikke tænke mig, at regeringen, inden man er færdig med at behandle det kompleks af økonomiske love, som vel før eller senere må komme til behandling her på rigsdagen, i sin lidenskab for demokrati vil gå så vidt, at den også vil forhindre rigsdagen i at diskutere økonomiske love. Ja, inden vi bliver færdige med at behandle de økonomiske love, der er bebudet, tvivler jeg ikke om, at den højtærede handelsminister og mange andre med ham vil stå op og sige, at nu er situationen langt værre, end den var i begyndelsen af oktober, rent bortset fra, at den højtærede handelsminister i sin tale jo gav udtryk for, at han overhovedet ikke tør forudsige noget som helst med hensyn til valutaisituationen og den økonomiske udvikling i 1951. Han var bange for at beskæftige sig med dette spørgsmål.

Det må være tilladt at erindre om, at den situation, man nu beskriver som så uendelig mørk — og det er den —, har kommunisterne forudsagt, men da kommunisterne forudsagde, at sådan ville det gå med den politik, regeringen og rigsdagsflertallet førte, blev vi afvist på det groveste, og man lod os nærmest vide, at vi var en samling åndssvage individer, som man ikke kunne tage alvorligt. Nu står den højtærede handelsminister og siger, som han gjorde det i sin tale. Det kan læses i fortrykket sp. 46, og jeg beder om tilladelse til et kort citat:

„Devalueringen af sterling i september 1949 medførte en prisudvikling til ugunst for Danmark, eftersom hovedparten af vor eksport sælges mod sterling eller anden devalueret valuta, medens en væsentlig del af importen hjemkøbes fra dollarområderne; samtidig har devalueringen fremkaldt prisstigninger også i de råvareproducerende lande udenfor dollarområdet. Det var således en uundgåelig følge af pundets devaluering, at vore importpriser måtte stige i forhold til eksportpriserne.“

Jeg ved, at handelsministeren har en ganske god hukommelse. Han erindrer udmærket, at da vi havde radiodiskussion, jeg tror det var den 26. september 1949, gjorde jeg det synspunkt gældende, at nu ville ikke alene dollarområdernes priser til Danmark stige, men nu ville navnlig Englandspriserne til Danmark stige. Handelsministeren ved, at dengang — da var han ganske vist kun

finansminister — afviste han denne betragtning. Det passede aldeles ikke, sagde han, der ville ikke blive væsentlige prisstigninger. Hans høje chef, statsministeren, holdt en tale i radioens aktuelle kvarter den 18. september 1949, og ved den lejlighed erklærede han, at den foretagne devaluering var gunstig, for den ville bidrage til at forøge eksporten og bringe balance i Danmarks udenlandske betalingsforhold. Det var, hvad regeringen sagde dengang, og vi kommunister sagde, at det ville gå stik modsat. Man kommer til at erkende, at det var os, der så rigtigt, og jeg tvivler ikke om, at regeringen i og for sig godt dengang vidste, at sådan ville det gå, men den anså det for nødvendigt at føre folket bag lyset, og derfor kom den og fortalte, at det ville gå aldeles strålende, og at kronesænkningen var noget, der var gavnligt.

Handelsministeren beskrev i sin tale de triste følger af frilisterne fra Paris og toldaftalerne fra Annecy og sagde, at det er jo engang sådan, at det, der sættes på fri-liste, er i mindre grad de eksportvarer, Danmark har, men i højere grad de varer, vi er nødt til at importere. Han overtrumfede i og for sig kun af sin egen partipresse. „Social-Demokraten“ i København bragte den 27. september i år en meget stor artikel med overskriften:

„Danmark vil nægte at forlænge Annecy-aftalen om tolden, hvis der ikke på toldkonferencen i Torquay kommer realitetsforhandlinger om udligning af toldniveauet.“

Måske må jeg have lov til at erindre den højtærede handelsminister om, at dengang Annecy-aftalen var til behandling i Danmarks rigsdag, stemte kommunisterne imod den. Vi måtte høre ilde for det, vi fik at vide, at der var praktisk talt ikke noget, der var mere gunstigt, gavnligt og behageligt for Danmark end Annecyaftalen. De, der stemte imod, var nogle forbrydere, femtekolonnefolk, og jeg ved ikke hvad. Nu kommer handelsministeren selv og supplerer sit partiorgan og erklærer, at aftalerne i Annecy var ødelæggende for Danmark, og medmindre vi får dem afgørende ændret i Torquay, er vi nødt til at opsiges dem. Også på dette område var det altså kommunisterne, der havde ret.

Så taler man om, at priserne er steget fra dollarområderne og ikke-dollarområderne, men ministeren undgår omhyggeligt at nævne den mest alvorlige prisstigning, nemlig prisstigningen på de varer, vi importerer fra England, og strejfer kun lige den omstændighed, at vi har en handelsaftale om